

Een lange weg

'Ik ben geboren op 14 augustus 1928 in Sint-Margriete, een dorp in het Meetjesland, vlakbij de Nederlandse grens. Ik ben gedoopt de dag erna, op 15 augustus, het feest van Maria Tenhemelopneming. Mijn ouders waren diepgelovige mensen. Als kinderen kregen mijn 2 broers, zus en ikzelf een christelijke opvoeding, zowel thuis als op school. Het was een totaal andere tijd dan vandaag, men kan zich dat nu nog moeilijk voorstellen. Iedereen in ons dorp was gedoopt, ging naar de kerk, deed zijn eerste en plechtige communie, huwde voor de Kerk en werd kerkelijk begraven. Het was ook de tijd van de strenge katholieke moraal, maandelijks moesten we gaan biechten. Zelf heb ik die tijd van het "rijke Roomse leven" met zijn strenge Godsbeeld als beklemmend en zelfs beangstigend ervaren.

Het Tweede Vaticaans Concilie in de zestiger jaren betekende een ommekeer, zeker ook voor mij. Ik maakte een evolutie door. Ik kwam geleidelijk los van het strenge Godsbeeld waarmee ik opgegroeid was en ontdekte dat Jezus ons ten diepste toont wie God is, de Barmhartige. Gesprekken met zowel katholieke als protestantse vriendinnen over het geloof hebben op die weg veel betekend. Daarnaast bood mijn werk als onderwijzeres waarbij ik de kinderen van mijn klas ook godsdienstles gaf, stof tot nadenken over de inhoud van ons geloof. En ik herinner mij ook nog goed hoe een evangelietekst of een kerklied in de eucharistieviering mij sterk konden raken en beroeren. Mijn bidden werd persoonlijker.

In de loop van mijn leven is er erg veel veranderd, in de maatschappij, maar ook op het vlak van geloof en Kerk. Ik zag het ook in mijn eigen familie. Zelf heb ik geen kinderen, maar bij mijn neven en nichten zie ik dat ze intussen ver af staan van Kerk en geloof. Ieder heeft zijn weg in het leven. Ik ben blij met de weg die ik gegaan ben. Het is zeker niet altijd gemakkelijk geweest. Toch kan ik, nu ik 93 jaar ben, zeggen dat ik heel dankbaar ben om mijn christelijk geloof. Ik was dan wel gedoopt als baby, maar het is pas als volwassen vrouw dat ik stilletjes aan ben kunnen gaan leven vanuit mijn doopsel.'

(Edith, woonzorgcentrum Sint-Vincentius Kaprijke)